Súd:	Najvyšší správny súd SR
Spisová značka:	7Ssk/77/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1018200844
Dátum vydania rozhodnutia:	25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Michal Novotný
ECLI:	ECLI:SK:NSSSR:2025:1018200844.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu, JUDr. Jana Martinčeková ako členka senátu a JUDr. Martin Tiso ako člen senátu vo veci žalobcu: K.. S. J., nar. XX. O. XXXX, U. XXXX/XX, T., zastúpeného advokátskou kanceláriou: JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., IČO: 36 832 103, M. R. Štefánika 1822, Dolný Kubín, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia z 28. marca 2018, č. 181405/2018, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave č. k. BA-5S/166/2022-152 z 10. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

I. Kasačná sťažnosť žalobcu sa zamieta.
II. Účastníkom konania sa nepriznáva nárok na náhradu trov kasačného konania.

o d ô v o d n e n i e :

I.
Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom
1. Z administratívnych spisov žalovaného vyplýva, že žalobca bol do roku 2010 colníkom v stálej štátnej službe vo funkcii hlavný colný referent na Colnom úrade v Žiline, s miestom výkonu služby v Ružomberku. Kvôli reorganizácii finančnej správy sa od 1. januára 2011 zrušila žalobcova funkcia, preto ho podľa § 34 ods. 1 písm. a) zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov v znení neskorších predpisov riaditeľ Colného úradu Žilina rozhodnutím z 23. decembra 2010 od 1. januára 2011 preložil k Colnému úradu Bratislava, kde ho ustanovili do funkcie hlavného colného referenta pobočky Bratislava - Kopčianska. Dňa 21. januára 2011 žalobca požiadal o náhradu výdavkov pri preložení v zmysle § 105 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. za mesiac január 2011, ktoré mu colný úrad bez vydania rozhodnutia vyplatil v marci 2011. Pritom vyšiel z pokynu generálnej riaditeľky Colného riaditeľstva Slovenskej republiky (právneho predchodcu žalovaného) z 24. februára 2011, podľa ktorého sa tieto náhrady mali priznávať len na obdobie jedného mesiaca.
2. Dňa 4. apríla 2011 žalobca požiadal o vyplatenie takejto náhrady za mesiace február a marec 2011. Colný úrad mu však prípisom z 23. mája 2011 oznámil, že náhrady mu už boli vyplatené za jeden mesiac. O vyplatenie náhrady za apríl 2011 požiadal žalobca 4. mája 2011, colný úrad mu však prípisom z 25. mája 2011 v podstate doslovne zopakoval obsah prípisu z 23. mája 2011. O ďalšie náhrady za mesiac máj 2011 žalobca požiadal 2. júna 2011, za mesiac jún 2011 požiadal 13. júla 2011 a za mesiac júl 2011 požiadal 2. augusta 2011. Všetky tieto žiadosti colný úrad vybavil prípisom z 22. augusta 2011, v ktorom zopakoval, že náhrady mu boli priznané za mesiac január 2011, za ďalšie mesiace mu nepatria, a preto jeho žiadosti zamieta. Dňa 13. septembra 2011 žalobca uplatnil nárok na náhrady za august 2011 a zároveň upozornil, že ešte neboli vybavené jeho skoršie žiadosti. Aj na túto žiadosť colný úrad odpovedal prípisom z 28. septembra 2011, v ktorom zamietol jeho žiadosti presahujúce obdobie januára 2011. Obdobne znejúcim prípisom z 8. novembra 2011 vybavil colný úrad žiadosti žalobcu za mesiac september a október 2011 (podané 4. októbra, resp. 2. novembra 2011). Konečne, podobne

formulovanými prípismi z 5. a 22. decembra 2011 vybavil žiadosti týkajúce sa mesiacov novembra a decembra 2011 (podané 2. a 20. decembra 2011). Ani jeden z týchto prípisov colného úradu neobsahoval poučenie o možnosti podať proti nemu odvolanie.
3. Žalobca medzičasom 27. októbra 2011 podal Okresnému súdu Bratislava II žalobu, ktorou sa domáhal zaplatenia dlžných náhrad za február až september 2011 v sume 1.942,18 €, pretože mu ich colný úrad nevyplatil. Neskôr v decembri 2011 rozšíril uplatnený nárok aj o náhrady za október až december 2011. Okresný súd síce vydal platobný rozkaz, žalovaný však v odpore namietol nedostatok jeho právomoci. Preto súd uznesením č. k. 58 C 210/2012-117 konanie zastavil a vec postúpil Krajskému súdu v Žiline ako správnemu súdu. Kvôli jeho nesúhlasu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3 Nds 6/2013 vrátil vec okresnému súdu „na rozhodnutie podľa § 164 Občianskeho súdneho poriadku". V odôvodnení uviedol, že prípisy colného úradu nemali náležitosti rozhodnutia podľa § 230 zákona č. 200/1998 Z. z., a preto sa vec musí postúpiť správnym orgánom. Na základe toho Okresný súd Bratislava II novým uznesením č. k. 8 C 346/2013-134 z 23. januára 2014 znovu zastavil konanie a postúpil vec žalovanému, aby vykonal administratívne konanie.
4. Riaditeľ Colného úradu Bratislava, ktorému žalovaný postúpil vec na vybavenie, rozhodnutím zo 17. marca 2014 priznal žalobcovi náhrady podľa § 105 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. po dobu jedného mesiaca od 1. januára 2011. Na odôvodnenie znova odkázal na usmernenie generálnej riaditeľky z 24. februára 2011. Žalobca mu však v odvolaní vytkol predovšetkým to, že nerozhodol o jeho žiadostiach za ostatné mesiace, a trval na tom, že mu zo zákona vznikol nárok na náhrady až do konca roku 2011. Žalovaný toto odvolanie zamietol najskôr rozhodnutím z 29. mája 2014 a (po jeho zrušení rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 21 S 126/2014-34 kvôli nepredloženým administratívnym spisom) neskôr rozhodnutím z 18. júna 2015. V ich odôvodnení zdôraznil, že o dĺžke priznania náhrad podľa § 105 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. rozhoduje nadriadený a ten ich priznal na jeden mesiac. Tým, že ich na ďalšie obdobie nepriznal, automaticky negatívne rozhodol aj o ďalších žiadostiach žalobcu. Na záver žalovaný dodal, že rozhodnutie colného úradu bolo len deklaratórne, pretože náhrady za január 2011 sa už žalobcovi vyplatili. Krajský súd v Žiline však rozsudkom č. k. 21 S 122/2015-40 zrušil ako nepreskúmateľné aj rozhodnutie žalovaného z 18. júna 2015, pretože sa ním nerozhodlo o žiadostiach žalobcu z roku 2011; zároveň však priznanie náhrad len za január 2011 považoval za správne. Tento rozsudok potvrdil najvyšší súd svojím rozsudkom sp. zn. 6 Sžo 19/2016 v podstate z rovnakých dôvodov.
5. Tu preskúmavaným rozhodnutím z 28. marca 2018 žalovaný zmenil rozhodnutie zo 17. marca 2014 tak, že žalobcovi nepriznal náhrady uplatnené žiadosťami v apríli, máji, júni, júli, auguste, septembri, októbri, novembri a decembri 2011 a tieto žiadosti zamietol. V odôvodnení zopakoval, že na všetky uvedené žiadosti už colný úrad odpovedal svojimi prípismi, teda písomne. Rozhodnutie zo 17. marca 2014 považoval za správne, pokiaľ priznalo náhrady len za január 2011. Od 1. januára 2011 totiž prebehla rozsiahla reorganizácia finančnej správy a na zmiernenie jej ekonomických dôsledkov generálna riaditeľka usmernením z 24. februára 2011 uložila, aby colné úrady priznávali náhrady preloženým colníkom len v tomto rozsahu. Ak žalobca tvrdil, že o jeho žiadostiach nebolo rozhodnuté, mal sa domáhať ochrany proti nečinnosti. Rozhodnutie zo 17. marca 2014 už len deklarovalo stav, ktorý existoval po vyplatení náhrad za január 2011. Žalovaný zdôraznil, že dôvodom zrušenia jeho predošlých rozhodnutí bolo len to, že výslovne nerozhodol o žiadostiach žalobcu. Naopak, odmietol akúkoľvek diskrimináciu žalobcu, pretože vo všetkých podobných prípadoch sa voči colníkom postupovalo rovnako, teda v súlade s citovaným usmernením.
6. Správny súd (po zrušení predošlého rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 S 89/2018-89 rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 7 Ssk 65/2022) tu napadnutým rozsudkom zamietol správnu žalobu, ktorú žalobca podal proti rozhodnutiu žalovaného z 28. marca 2018. V zhode s právnym názorom kasačného súdu uviedol, že prípisy colného úradu, ktorými odpovedal na žiadosti žalobcu, boli rozhodnutiami, ktorými sa rozhodlo o týchto žiadostiach. Všetky boli žalobcovi oznámené, pretože ich pripojil k žalobe podanej okresnému súdu, nepodal však proti nim opravný prostriedok. Žalovaný tak nemohol znova rozhodovať o týchto žiadostiach, ale ani správny súd nebol oprávnený preskúmavať jednotlivé prípisy. Výrok, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie zo 17. marca 2014 a (opätovne) zamietol žiadosti žalobcu, tak správny súd považoval za nadbytočný, čo však samo osebe nespôsobilo nezákonnosť preskúmavaného rozhodnutia. Preskúmavané rozhodnutie nie je ani arbitrárne, lebo žalovaný zrozumiteľne vysvetlil, že voči žalobcovi postupoval v súlade s usmernením generálnej riaditeľky a rovnako postupoval aj voči iným colníkom v spornom období. Napokon, už najvyšší súd v predošlom rozsudku sp. zn. 6 Sžo 19/2016 potvrdil, že priznanie náhrady za január 2011 bolo zákonné.
II.
Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

7. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobca domáha zrušenia tohto rozsudku. Zopakoval svoje názor, že služobné orgány 11 rokov riadne nerozhodli o jeho nároku na náhrady pri preložení. Diskriminačné konanie žalovaného voči žalobcovi právoplatne potvrdili aj súdy. Správny súd podľa neho dostatočne nerešpektoval právny názor vyslovený v predošlom zrušujúcom rozsudku kasačného súdu a riadne neposúdil charakter prípisov colného úradu. Žalobca nesúhlasil s jeho názorom, že tieto prípisy sú rozhodnutiami, lebo neobsahujú náležitosti podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov a § 230 zákona č. 200/1998 Z. z. Ich posúdenie ako rozhodnutí je novotou, ktorá doteraz nebola prejednaná.
8. Žalovaný navrhol zamietnuť kasačnú sťažnosť, pretože napadnutý rozsudok je správny a preskúmavané rozhodnutie vychádza zo záväzných právnych názorov súdov.
III.
Posúdenie veci kasačným súdom
9. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) v rozsahu uplatnených sťažnostných bodov (§ 453 ods. 2 SSP).
10. Predmetom prieskumu v prerokúvanej veci je postup colného úradu a žalovaného pri vybavovaní žiadostí žalobcu - colníka v stálej štátnej službe o priznanie náhrad pri preložení za mesiace február až december 2011. Podľa § 105 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. účinného v danom čase colníkovi, ktorý je preložený poodľa § 34 ods. 1 písm. a) a b) do iného miesta výkonu služby a z tohto dôvodu žije odlúčene od svojej rodiny, patria náhrady ako pri služobnej ceste. O dĺžke doby priznania náhrady rozhoduje nadriadený. Už na tomto mieste považuje kasačný súd za potrebné zdôrazniť, že podľa uvedeného ustanovenia síce colníkovi patria náhrady, ale len za také obdobie, aké určí nadriadený. Neplynie z neho, že by tieto náhrady patrili, kým nadriadený nerozhodne inak, alebo by patrili do okamihu odňatia nadriadeným. Rozhodnutie nadriadeného o dobe trvania náhrady podľa tohto ustanovenia je teda súčasťou podmienok nároku na ne, takže colníkovi nevzniká nárok v konkrétnej výške dovtedy, kým nadriadený nerozhodne o dĺžke doby, za ktorý mu patria. Vzhľadom na to neobstoja tvrdenia žalobcu, že mu nárok vznikol priamo na základe uvedeného ustanovenia a tu preskúmavaným rozhodnutím sa mu už vzniknutý nárok odňal. Na tom nič nemení nesprávny postup colného úradu, ktorý mu náhrady za január 2011 vyplatil v marci 2011 zjavne bez existencie rozhodnutia v tomto smere. Tento nedostatok totiž sám osebe žalobcovi nie je nijako na ujmu, neznamenal však automaticky vznik nároky na náhrady aj za ďalšie obdobia.
11. Z cit. § 105 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. teda vyplýva, že rozhodnutie nadriadeného o dĺžke doby priznania náhrady je rozhodnutím o konkrétnom práve colníka pri výkone štátnej služby. Rozhodovanie o právach zo služobného pomeru je predmetom konania vo veciach služobného pomeru podľa § 220 a nasl. cit. zákona, ktoré sa naďalej použijú aj v prerokúvanej veci (§ 324 ods. 1 zákona č. 35/2019 Z. z. o organizácii finančnej správy). Podľa § 220 cit. zák. sú účastníkmi tohto konania okrem iného colníci, ak sa má konať o ich právach alebo právom chránených záujmoch. Konanie vo veciach služobného pomeru sa môže podľa § 224 ods. 1 cit. zák. začať okrem iného na návrh účastníka, teda aj colníka; vtedy je podľa § 224 ods. 2 cit. zák. začaté dňom, kedy podanie (obsahujúce takýto návrh) došlo oprávnenému orgánu, ktorým sa podľa § 221 rozumie minister alebo nadriadený v prípadoch ustanovených v zákone, teda napr. aj v cit. § 105 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. Z citovaných ustanovení teda plynie, že ak colník podá oprávnenému orgánu (alebo aj inému orgánu, porov. § 225 cit. zák.) žiadosť, aby sa rozhodlo o určitých jeho právach alebo právom chránených záujmoch zo služobného pomeru, začína sa tým konanie vo veciach služobného pomeru. Z § 230 cit. zák. potom plynie, že toto konanie sa musí ukončiť rozhodnutím, ktorého zmyslom je práve jasná dispozícia vo veci (§ 230 ods. 2 cit. zák.), teda o tom, čo je predmetom konania (t. j. napríklad priznanie či nepriznanie nároku, zamietnutie žiadosti), a voči ktorému je zásadne (porov. § 231 ods. 1 a § 233 cit. zák.) možné podať odvolanie.
12. Ak teda žalobca ako colník v prerokúvanej veci podal postupne 4. apríla, 4. mája, 2. júna, 13. júla, 2. augusta, 13. septembra, 4. októbra, 2. novembra a 2. a 20. decembra 2011 žiadosti, ktorými sa domáhal priznania náhrad podľa § 105 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z., začalo sa tým na základe cit. § 224 ods. 1 a 2 zakaždým konanie vo veci služobného pomeru v zmysle § 220 a nasl., ktorého predmetom boli žiadané náhrady. Povinnosťou nadriadeného ako orgánu príslušného podľa cit. § 221 v spojení s § 105 ods. 1 cit. zák. potom bolo vybaviť tieto žiadosti rozhodnutím podľa § 230 cit. zák., teda jasným autoritatívnym prejavom vôle o tom, či žalobcovi tento nárok patrí alebo nepatrí. Kasačný súd však nemá dôvod odchyľovať sa od svojho právneho názoru vysloveného v predošlom zrušujúcom rozsudku sp. zn. 7 Ssk 65/2022, v zmysle ktorého sa jednotlivé prípisy colného úradu z 22. augusta, 28. septembra, 8. novembra, 5. a 22. decembra 2011 majú považovať za takéto rozhodnutia. Je z nich totiž zrejmé, že oprávnený orgán - nadriadený (riaditeľ colného úradu) v nich voči žalobcovi autoritatívne prejavil, že

nárok na náhrady pri preložení mu nepatrí za žiaden iný mesiac než za január 2011, a sčasti dokonca jeho žiadosti výslovne „zamietol". To, že jednotlivé prípisy nie sú označené ako rozhodnutia a nemajú formálne náležitosti, neznamená, že nie sú rozhodnutiami, ale len toľko, že majú nedostatky, ktoré (podľa okolností) mohli viesť k ich zmene alebo zrušeniu.
13. Tento právny názor je zhodný so stabilnou judikatúrou, podľa ktorej pri posúdení určitého (individuálneho) právneho aktu ako rozhodnutia nie je podstatné to, ako je príslušný akt formálne označený (rozhodnutie, opatrenie, oznámenie, vyjadrenie a pod.), ale to, či svojimi účinkami smeruje ku konkrétnym adresátom práva a zakladá im priamo alebo aj sprostredkovane práva alebo povinnosti (porov. v tomto smere ešte nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 21/08, ale aj jeho nález sp. zn. III. ÚS 91/2016 a tam hojne citovanú prejudikatúru). Vzhľadom na to podľa kasačného súdu neobstojí námietka žalobcu, že takéto posúdenie veci je novotou, ktorú do konania vniesol správny súd. Tento záver totiž plynul z predošlého zrušujúceho rozsudku kasačného súdu, ktorý bol žalobcovi riadne doručený ešte 19. augusta 2022. Odhliadnuc od toho, že tento rozsudok vychádzal z citovaných stabilizovaných právnych názorov, žalobca ho mal k dispozícii takmer dva a pol roka, aby sa mohol k tomuto právnemu názoru vyjadriť, ak ho považoval za nesprávny alebo nepoužiteľný. Okrem toho správny súd nariadil na prejednanie veci pojednávanie na 10. apríla 2025, kam bol žalobca znova riadne predvolaný dva mesiace vopred (5. februára 2025). Nič mu teda nebránilo, aby prípadne polemizoval s týmto právnym názorom najneskôr na pojednávaní pred správnym súdom. Ak tak neurobil, nemôže vyčítať správnemu súdu, že z toho záväzného právneho názoru vychádzal.
14. Hoci by tým v podstate boli vyčerpané kasačné námietky žalobcu, vzhľadom na dĺžku konania a nie úplne komplexné právne posúdenie veci zo strany doteraz konajúcich súdov považuje kasačný súd za potrebné objasniť aj dôvody, prečo preskúmavaným rozhodnutím si žalovaný neprisvojil právomoc rozhodnúť vo veci, hoci na to nebol oprávnený [čo by inak bolo treba skúmať aj nad rámec sťažnostných bodov, porov. § 453 ods. 2 v spojení s § 134 ods. 2 písm. b) SSP]. Ako už bolo uvedené, podaním jednotlivých žiadostí žalobcu sa začali konania vo veci jeho služobného pomeru (o priznanie náhrad za február až december 2011), a jednotlivé prípisy colného úradu predstavujú rozhodnutia nadriadeného, ktorými jeho žiadostiam nebolo vyhovené. Podľa § 230 ods. 6 zákona č. 200/1998 Z. z. tieto rozhodnutia mohli nadobudnúť právoplatnosť, len ak voči nim už nebolo možné podať odvolanie (a teda ani včas podané nebolo). Podľa zisteného skutkového stavu jednotlivé prípisy neobsahovali žiadne poučenie o podaní odvolania, kvôli čomu sa podľa § 231 ods. 4 cit. zák. predpokladalo, že colník podal odvolanie včas a príslušnému orgánu, ak tak urobil najneskôr do troch mesiacov odo dňa, keď mu bolo rozhodnutie oznámené. Žalobca síce nepodal proti žiadnemu z nich podanie, ktoré by označil ako odvolanie, avšak ešte 27. októbra 2011 podal (a v decembri 2011 doplnil) žalobu na okresný súd, ktorej podstatou bol obsahový nesúhlas s prípismi colného úradu, že mu náhrady nepatria. Okresný súd následne rozhodol o zastavení konania a postúpení veci žalovanému podľa § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého v takom prípade účinky spojené s podaním návrhu zostávali zachované.
15. Vychádzajúc z citovaných ustanovení mal žalovaný potom, čo mu bola postúpená uvedená žaloba okresným súdom, posúdiť ju ako prejav nesúhlasu žalobcu s vybavením jeho žiadostí o náhrady, a teda podľa jej obsahu (§ 223 ods. 2 zákona č. 200/1998 Z. z.) ako odvolania proti jednotlivým prípisom z 22. augusta, 28. septembra, 8. novembra, 5. a 22. decembra 2011. Pretože postúpením sa zachovali účinky tohto podania, znamenalo to, že tieto odvolania sa mali považovať za podané 27. októbra 2011. Boli teda podané v trojmesačnej lehote predpokladanej v § 231 ods. 4 cit. zák., čo znamená, že sa považovali za podané včas a oprávnenému orgánu. Podľa § 232 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. mal o tomto odvolaní rozhodnúť najbližší nadriadený orgán orgánu, ktorý vydal rozhodnutie, teda colné riaditeľstvo (resp. od 1. januára 2012 žalovaný, porov. § 10 ods. 1 a 2 zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva). Ak žalovaný na základe podaných odvolaní považoval jednotlivé prípisy colného úradu za zákonné, podľa § 232 ods. 4 a 5 zákona č. 200/1998 Z. z. mal odvolanie zamietnuť a tieto prípisy potvrdiť. Pokiaľ teda preskúmavaným rozhodnutím „zmenil" prvostupňové rozhodnutie zo 17. marca 2014 tak, že jednotlivé žiadosti (znova) „zamietol", nepostupoval formálne správne. V odôvodnení však dostatočne jasne vysvetlil, že o nárokoch žalobcu už bolo rozhodnuté jednotlivými prípismi a tieto prípisy tak považoval za správne. Nedostatok preskúmavaného rozhodnutia je tak len formálnym nedostatkom vo formulácii výroku, obsahovo je však jednoznačné. To podľa kasačného súdu nie je takým porušením ustanovení o konaní, ktoré by odôvodňovalo jeho zrušenie podľa § 191 ods. 1 písm. g) SSP; rozhodnutie sa totiž nezrušuje len preto, aby sa formálne zopakovalo administratívne konanie (porov. z nedávneho obdobia rozhodnutia tunajšieho súdu sp. zn. 1 Sfk 22/2024, 8 Sfk 32/2024 alebo 5 Svk 15/2024).
16. Vo veci samej žalobca v kasačnej sťažnosti, ale ani v správnej žalobe nevzniesol žiadne námietky, ktoré by boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku alebo preskúmavaného

rozhodnutia. Podľa viackrát citovaného ustanovenia § 105 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. totiž patrilo rozhodnutie o dĺžke doby priznania náhrad nadriadenému. Podľa § 105 ods. 3 cit. zák. mohol nadriadený namiesto týchto náhrad poskytnúť náhrady preukázaných cestovných výdavkov, ak je podľa jeho posúdenia možný denný návrat colníka do miesta trvalého pobytu (to sa však u žalobcu nestalo). Okrem tohto ustanovenia a § 105 ods. 4 cit. zák., ktorý v určitých prípadoch vylučoval nárok na priznanie týchto náhrad, bolo samotné určenie dĺžky poskytovania ponechané na úvahu nadriadeného, ktorá bola obmedzená v zásade len zákazom diskriminácie (porov. § 5a zákona č. 200/1998 Z. z.). Podľa § 27 ods. 2 SSP môže správny súd túto správnu úvahu preskúmavať len v tom smere, či nevybočili zo zákonných medzí a hľadísk. V preskúmavanom rozhodnutí, ale aj v jednotlivých prípisoch z 22. augusta, 28. septembra, 8. novembra, 5. a 22. decembra 2011 sa zrozumiteľne uvádza, že pri určení dĺžky doby priznania náhrad sa vychádzalo z usmernenia generálnej riaditeľky vtedajšieho colného riaditeľstva, ktoré sledovalo najmä úsporu finančných prostriedkov pri reorganizácii finančnej správy. Na základe toho potom žalovaný zdôraznil, že takto sa postupovalo voči všetkým dotknutým colníkom, a žalobca počas konania ani neoznačil, ani nepreukázal prípady, kedy sa s inými colníkmi zaobišlo inak než s ním. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, na ktorý poukazoval v žalobe, sa týkal jeho diskriminácie pri priznávaní preventívnej rehabilitácie, čo vôbec nesúvisí s predmetom tu preskúmavaného rozhodnutia.
IV.
Záver
17. Na základe uvedených úvah kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná, a tak ju podľa § 461 SSP rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zamietol.
18. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 167 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keď žalobca vo veci nemal úspech a žalovaný ho síce mal, kasačný súd však nezistil výnimočné dôvody, aby sa mu nárok na náhradu trov priznal.
19. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.